

Las Perrerías de Mike 3

MIKECRACK

I LA VENJANÇA DEL REI SLIME

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polar

las Perreries de Mike 3

MIKECRACK

I LA VENJANÇA DEL REI SLIME

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Las Perrerías de Mike 3. Mikecrack y la venganza del rey Slime*

© Mikecrack, 2024

Edició i fixació del text: Rodrigo Palacios, 2024

© Javier Jerez, per les il·lustracions de coberta, el disseny de personatges, els esbossos i la línia, 2024

© Catalina Castillo, pel color, 2024

Disseny d'interiors: Pedro Viejo

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2024

ISBN: 978-84-1389-842-1

Dipòsit legal: B. 7.776-2024

Impress a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agràim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ÍNDEX

Introducció. Despertar	6
Capítol 1. El laboratori.....	10
Capítol 2. Una ordre difícil de complir.....	26
Capítol 3. Fugida desesperada.....	38
Capítol 4. El Bosc Maleït	50
Capítol 5. L'aigua màgica	60
Capítol 6. La ciutat màgica	72
Capítol 7. Moltes preguntes.....	84
Capítol 8. Els més buscats.....	96
Capítol 9. La disfressa	110
Capítol 10. Les portes de la ciutat	122
Capítol 11. L'illa	134
Capítol 12. El castell.....	148
Capítol 13. El pla	160
Capítol 14. La tornada.....	170
Capítol 15. La gran revelació	184
Capítol 16. El final	198
Capítol 17. Destrucció.....	216
Epíleg	228

CAPÍTOL 1

EL LABORATORI

Els científics als quals es referia l'Akela eren un home gran amb bata blanca i una dona jove que duia roba senzilla. Miraven la gateta blava i el gosset groc com si acabessin d'aparèixer per art de màgia dins de la gàbia. De fons sonava una molesta alarma, que algú es va preocupar d'apagar al cap d'uns minuts.

—Què ha passat? —va demanar l'home. Es va refregar els ulls i va parpellejar diverses vegades.

—No en tinc ni idea... —va respondre la dona.

—Alguna cosa deu haver sortit malament... —va murmurar l'home, fatigat.

Els dos animals es van mirar l'un a l'altre.

—Qui ets, tu? —va preguntar el gos.

—I tu? —va preguntar la gata.

—Poden parlar! —va exclamar la dona.

—És veritat! —va afegir l'home, una mica confós—. Però... no es coneixen entre ells?

La gata va arrufar les celles.

—Eh? Coneixe'ns? —va dubtar. Llavors va mirar al seu voltant, buscant alguna cosa que li resultés familiar—. On soc?

L'habitació era gran i tenia les parets pintades de blanc. Hi havia estanteries plenes de llibres i taules amb flascons de colors, com també bols plens de líquids que bombollejaven.

La dona va agafar un parell de collars de cuir dels quals penjaven unes xapes de metall. Hi va gravar uns codis i les va ensenyar al científic.

—Li sembla bé que utilitzem aquests noms? —va preguntar.

L'home només hi va donar un cop d'ull ràpid.

—Més igual —va dir, assenyalant el gos i la gata com si tinguessin la culpa d'alguna cosa—. Això no és el que havia de passar!

La dona va obrir la gàbia per posar-los els collars.

—Què fas?! —va preguntar la gata blava, desconfiada.

—No us amoïneu, no us farem mal —va dir la dona—. Ell és el professor Craig i jo em dic Àlícia. Només us volia donar aquestes xapes amb els vostres noms.

A la gata li va resultar atractiva la lluentor d'aquelles coses.

—Noms? —va demanar, apropant-se per tafanejar—. Quin és el meu?

L'Àlícia li va ensenyar la placa amb el codi «AK314».

—A-ca-tres-u-quatre? —va llegir, arrufant el morro mentre li posaven el collar—. Em dic així?

—Aquest és el teu —li va indicar l'Àlícia al gos, que va girar la cara per llegir el nom gravat a la seva placa.

—Ema... u... —va començar a llegir, molt a poc a poc.

—Hi diu «Ema-u-ca-tres» —va dir d'una tirada la gata.

—Eh! Que ho volia llegir jo! —es va queixar el gos—. Però sona més bé que el teu, AK.

—A mi no me'n sona cap, de bé... —va comentar la gata mentre l'Àlicia els posava els collars.

El professor Craig va esbufegar, cansat de sentir-los.

—No perdis temps parlant amb ells i prepara'ls per a les proves —va dir, abans de sortir precipitadament de l'habitació.

—No li feu cas, ha tingut un mal dia —va comentar l'Àlicia.

La gata es va rascar el clatell mentre tancava els ulls.

—No recordo res... —va murmurar amb frustració.

—Tu tampoc, M1? —va preguntar l'Àlicia.

El gos va fer que no amb el cap.

—Tu no saps com hem arribat aquí? —va preguntar l'AK.

L'Àlicia s'ho va pensar un moment abans de respondre.

—Bé... En realitat, aquesta és la vostra llar: el laboratori.

—Què és un laboratori? —va voler saber l'M1.

L'Àlicia va obrir les mans per referir-se a l'habitació en què es trobaven.

—Tot això —va respondre—. És un lloc on es fan experiments.

—Què és un *excaniment*? —va demanar el gosset, inclinant el cap.

L'Àlicia va comprendre que els hauria d'explicar moltes coses.

—Un experiment és... una prova per veure si les coses funcionen o no.

—Ah... —va acceptar l'AK, pensativa—. Però aquest senyor ha dit que havia sortit malament... Nosaltres no funcionem?

—No volia dir això —es va afanyar a aclarir l'Àlicia, tot i que, en realitat, era més o menys el que havia succeït—. El meu cap es referia al fet que... Encara us hem de fer més proves.

—Què és un cap? —va preguntar l'M1.

—La persona que em diu el que he de fer —va explicar l'Àlicia amb resignació.

—Ah, és clar. Perquè tu no saps fer les coses... —va suposar el gosset.

—No, no és això —va respondre ella—. He de fer el que ell em mana.

—I per què no manes tu? —va dubtar l'AK.

—Perquè el rei ha decidit que el Craig sigui el cap.

L'M1 va afilar la mirada intentant d'entendre-ho.

—Així que... el rei mana el teu cap i el teu cap et mana a tu?

—Exacte.

L'AK i l'M1 seguien desconcertats.

—Però... per què? —va insistir l'AK.

—Perquè em donen diners! —va sentenciar l'Àlicia.

—Què són els diners? —va dubtar el gos.

L'Àlicia va esbufegar, cansada de tantes preguntes.

—És el que necessites per aconseguir menjar.

—Menjar... —va murmurar l'M1, pensatiu—. Em sona, aquesta paraula... Què és el menjar?

En aquell moment, els budells del gos van deixar anar un ronc.

—Què et passa aquí dins? —va preguntar la gata.

—No ho sé —va respondre l'M1, prement-se la panxa—. M'ho noto estrany.

—Això és gana —va explicar l'Àlicia—. Ja és hora de menjar.

L'Àlicia va col·locar a la taula un cistell ple de petits paquets embolicats amb paper. En va desembolicar un i el va posar a la gàbia.

—Són tres racions per a cadascú —va dir.

L'M1 va agafar la primera ració i se la va ficar a la boca.

—Vigila! —va advertir l'Àlicia—. És menjar concentrat, més a poc a poc!

El gos es va empassar la ració sense mastegar, tot fent que una enorme bola li baixés per la gola.

—Mmm... M'agrada —va dir, afanyant-se a agafar la segona ració per cruspir-se-la immediatament.

—Escolta! Aquesta era per a mi! —es va queixar l'AK.

—Com que no l'agafaves... —va plantejar l'M1, arronsant les espatlles.

Tot seguit, l'M1 va treure una pota per entre els barrots, va agafar dues racions més i se les va ficar a la boca amb l'embolcall i tot.

—M1! —es va espantar l'Àlicia—. No ho pots fer, això!

El gos va mastegar una mica i s'ho va empassar gaudint del mos.

—Sí que puc. Ho acabo de fer —va comentar amb normalitat.

—Vull dir que se't posarà malament!

L'M1 va donar un cop d'ull al darrere i es va asseure al terra de la gàbia.

—Estic ben posat, no ho veus?

—No em refereixo a col·locar-te... Uf! —L'Àlicia es va acariciar la cara, carregant-se de paciència—. Et farà mal la panxa, si menges tant!

—El menjar no és per ficar-lo al cos? —va preguntar el cadell groc—. Què se suposa que n'he de fer?

—Per començar, no refregar-te'l per la cara —va dir l'AK, cínica.

L'M1 tenia el morro tacat i li lliscaven dos regalims des del coll fins a la panxa.

—És veritat, estàs fet un desastre —va admetre l'Alícia, traient-lo de la gàbia.

—On em portes? —va preguntar el gosset, amb gest il·lusionat—. Hi ha més menjar?

L'Alícia va apartar la tapa d'un barril d'aigua.

—T'he de banyar. No pots estar brut per als experiments.

L'M1 es va posar tens com un pal quan el van posar dins de l'aigua.

—Ai! Què és això? Està fred! —es va queixar, atabalat.

—Només és un moment. Fica-hi el cap —va indicar l'Alícia.

Va submergir el cadell dins de l'aigua, però ell es va espolsar i va treure el cap per l'altre costat.

—No! No puc respirar! —va cridar—. Vull sortir!

—No ho facis més difícil, M1 —va demanar l'Alícia—. T'he de rentar!

—No fa falta! —es va resistir—. Em puc rentar tot sol!

La gata va treure el cap per la gàbia. Li cridava l'atenció el moviment d'aquell líquid transparent.

—Ho puc provar jo? —va demanar.

—Potser després —va respondre l'Alícia, intentant canviar l'M1 de posició.

Però no hi havia manera. El gos s'espavilava per quedar-se a fora i no parava d'estirar la llengua per llepar-se la panxa.

—Ja estic net, mira! —va dir.

En aquell moment va tornar el professor Craig al laboratori i va descobrir l'Alícia barallant-se per banyar el cadell.

—Què fas? —va preguntar, estranyat—. La sala de proves està a punt. Porta-hi els espècimens.

—Estava rentant el gos —va explicar l'Alícia—. I he de donar menjar a la gata perquè...

—Pot menjar més tard! —la va interrompre el Craig—. Hem de fer els experiments com més aviat millor.

L'Àlicia va mirar amb llàstima l'AK; encara no havia menjat res. Va deixar anar l'M1, i el gosset groc de seguida va saltar a dins de la gàbia.

—Entesos, professor —va dir l'Àlicia, però quan el Craig va sortir del laboratori, l'Àlicia va donar una ració a l'AK.

La gata la va desembolicar i se la va cruspigar amb quatre queixalades ràpides.

—Quina ànsia que tens! —es va queixar el gos—. Ni tan sols m'has demanat si en volia una mica!

L'AK va mirar l'M1 amb recel i va remugar.

L'Àlicia va posar la gàbia a sobre d'un carro amb rodes i els va conduir a través d'un passadís. Van arribar a una altra sala on hi havia molts animals tancats en gàbies de diferents mides. Els més petits eren uns hámsters de pèl bru i blanc que no paraven d'entrar i sortir d'un laberint de tubs.

—Veïns nous! —va exclamar un en el seu idioma.

—Ves a saber què els faran... —va comentar un altre.

Des d'un racó, un conill negre els va llançar una mirada curiosa.

L'Àlicia va passar la gàbia a una taula central. El professor Craig s'hi va acostar i va fer una mirada ràpida als cadells.

—Primer el gos —va dir.

L'Àlicia va obrir la gàbia i li va fer un gest a l'M1, convidant-lo a sortir.

—Et pots col·locar aquí? —va preguntar.

—Depèn. Hi ha aigua? —va dubtar l'M1.

Impacient, el doctor Craig va ficar les mans a la gàbia i va treure l'M1 sense gens d'amabilitat.

—No fa falta que l'hi demanis sisplau, Àlicia, són animals! —va dir.

El Craig va lligar les potes del gosset amb unes corretges perquè no es pogués moure de sobre la taula. L'M1 va arronsar el cos, espantat.

El Craig va col·locar una gàbia davant de l'M1. A dins hi havia un hàmsster i, al costat, una capseta amb dos botons: un de vermell i un altre de verd.

—Tu, gos! —va dir el científic—. Ordena al hàmsster que premi el botó vermell.

—Per què? —va preguntar l'M1.

—Perquè ho dic jo!

El científic va agafar una vareta metàl·lica i la va prémer contra el cos de l'M1, mentre li feia una descàrrega elèctrica. Malgrat tot, l'M1 no es va molestar en absolut.

—Què és aquest pal? —va voler saber el gos—. Es menja?

Quan va veure que l'electricitat no li feia mal, el Craig va anotar alguna cosa al quadern.

—No t'agradava l'aigua, oi que no? —va preguntar amb malícia.

—Gens ni mica —va sentenciar l'M1.

El Craig va agafar un ruixador que tenia al costat i hi va mullar el gos.

—Eh! Què fas?! —va exclamar l'M1—. Que m'acabo de banyar!

El professor el va assenyalar amb el llapis.

—Fes el que et dic amb el hàmsster! —va insistir.

L'M1 va mirar el Craig amb ràbia, recordant el que havia dit l'Àlicia sobre els caps. Segur que també la mullava a ella perquè obeís.

El hámster dirigia els ulls a l'M1 i llavors al Craig, amb cara de dubte.

—Ja l'has sentit —va dir l'M1.

—Sentit? —va preguntat el hámster amb una sèrie de carris-queigs—. A qui?

—A qui vols que sigui? A l'humà! —va dir l'M1.

—Què és un humà? —va dubtar el hámster.

L'M1 va assenyalar el Craig.

—Aquest és un humà! —va dir—. Vol que premis el botó vermell!

El hámster va mirar al seu costat i va prémer el botó verd. Es va sentir una botzina desagradable.

—Aquest és el verd... —va dir el Craig, cansat.

—Ho podries haver dit abans! No distingeixo els colors! —es va queixar l'M1 al Craig. Llavors, l'M1 va renyar el hámster—. No era aquest! Toca el vermell!

—Què és un vermell? —va preguntar el rosegador, inclinant el cap.

—Que no ho sé! Però toca l'altre!!!

El hámster va tornar a prémer el botó verd. L'M1 es va adonar que aquella bestiola era més ximple que feta d'encàrrec.

—Eh! Que estàs sord? —el va renyar—. Toca l'altre botó o ens mullaran a tots dos!

El hámster es va rascar el nas amb les potes sense entendre absolutament res. Va arronsar les espatlles i va donar un cop de cap al botó verd i una manotada al vermell.

—Però què fas?! —es va queixar l'M1.

El Craig va tornar a posar cara de decepció i va prendre més notes al quadern.

—No és culpa meva! No em fa cas! —va intentar defensar-se l'M1.

El científic va ignorar el gos i es va girar cap a l'Àlicia.

—Es pot comunicar amb el ratolí, però no el pot controlar —va dir—. I no diferencia els colors...

—Normal... —va comentar la gata en to burleta—. L'M1 ni tan sols sap llegir...

—Sí que sé llegir! —va replicar el gos—. I no ha funcionat perquè el hámster és sord!

—Què m'has dit? —va voler saber el hámster.

—Ho veus? —va assenyalar l'M1.

—Ho puc provar jo... —va suggerir l'AK.

Al Craig no li va pas semblar mala idea.

—Entesos, porta la gata —va dir.

L'Àlicia va treure les corretges a l'M1 i el va ficar a la gàbia mentre treia l'AK al seu lloc.

—No és just! Vull una altra oportunitat! —es va queixar el gos.

—Silenci! —el va fer callar el Craig, i després va donar una ordre directa a l'AK assenyalant el hámster—. Vinga, gata! Fes que obeeixi!

L'AK va fixar la seva mirada en el rosegador, com si estigués a punt de saltar-li a sobre.

—Fes-ho! —va bufar ensenyant-li les dents—. Toca el botó vermell o et menjo!

El hámster s'havia quedat rígid com un pal.

—Mou-te! —va insistir l'AK.

Però el rosegador estava paralytzat de por, sense deixar de mirar els ulls amenaçadors de la gata. Farta d'esperar, l'AK va allargar la mà, que va ficar per dins de la gàbia i el va agafar pel coll. El hámster va reaccionar per instint clavant-li una queixalada ben forta en un dit.

L'AK va retirar la pota a l'acte.

—Au! —es va queixar—. Què fas?!

Va mirar amb sorpresa la ferida. Era petita però profunda. Es va llepar el dit i, de cop i volta, la ferida va desaparèixer.

El Craig es va quedar perplex.

—Què ha passat? —va dubtar el professor.

—Que m'ha mossegat, el molt bèstia! —va protestar l'AK.

El Craig va aferrar la pota de la gata per examinar-la de prop.

—La ferida! —va dir—. Ha desaparegut!

Sense dubtar-ho ni un segon, el Craig va agafar un ganivet de la tauleta del costat i va fer un tall a l'AK a la pota.

—Ah! Tu també? —va exclamar l'AK—. Que això fa mal!

Sense deixar anar la pota de l'AK, el Craig hi va tirar aigua amb el ruixador i la ferida es va curar a l'acte.

—Increïble! —va dir el Craig.

Va caminar fins a la gàbia i va intentar tocar l'M1 amb la fulla del ganivet.

—No! A mi no! —es va queixar el gos, retrocedint.

Però el Craig estava entestat a comprovar si ell també era capaç de regenerar-se, així que no va parar fins que va aconseguir ferir-lo en una pota.

—Ai! Ostres! —va lladrar el gos—. Alícia! Controla el teu cap!

L'Alícia va arronsar les espatlles sense saber què respondre.

El Craig va mullar el cadell amb el ruixador, però la ferida del gosset groc no va desaparèixer. En veure l'M1 acorralat, l'AK va sentir llàstima per ell.

—Eh! Deixa'! —va cridar—. Ell no t'ha fet res!

L'AK va esquivar l'Alícia per un extrem i va saltar a sobre del Craig. El professor va agafar a temps la vara i li va deixar anar una descàrrega. Tot el cos de la gata es va eriçar mentre llançava un crit.

—AAAAH!!!

L'AK va caure a terra i es va allunyar, espantada, i va saltar als braços de l'Alícia.

El Craig no semblava pas penedit del que acabava de fer.

—Vaja, vaja, vaja... —va murmurar—. Així que el gos no es pot curar amb l'aigua i a la gata sí que li fa mal l'electricitat. Interessant...

—Hem acabat les proves? —va preguntar l'Alicia.

—Només per avui —va dir el Craig. Va anotar alguna cosa més al quadern i se'n va anar del laboratori.

—Encara rai! —va exclamar la gata—. Que bèstia que és aquest senyor!

—Escolta, Alicia, per què no mulles el teu cap? —va preguntar l'M1—. Així manaràs tu.

—No és tan senzill... —va respondre ella, va tornar a ficar l'AK a la gàbia i va tancar la reixa amb clau—. Ara us deixo. Val més que descansu.

L'Alicia va apagar els llums i va sortir de l'habitació.

—No em sembla pas mala idea, dormir una estona — va dir l'M1,

es va estirar a terra de panxa enlaire i va obrir els braços i les cames—. Estic fart de tant *excaniment!*

—No deus pensar dormir així, oi? —va preguntar la gata, fent-se un forat al seu costat—. Gairebé no tinc lloc.

—Aquesta gàbia és petita —va rebatre l'M1.

L'AK va arrossegar el cos per empènyer una mica el seu company.

—Eh! No et posis al meu costat! —va protestar el gos.

—T'has quedat amb més espai!

—Perquè soc més gros!

—Més gras! —se'n va burlar ella.

—No! Gros! —va replicar l'M1.

Encara es van empènyer unes quantes vegades més abans d'adormir-se. Després, durant la nit, l'M1 no va parar de moure's, de roncar i de donar cops a l'AK amb les potes.

—Què fas? Estigues quiet! —es va queixar la gata.

—Banya't tu... —va murmurar el gos entre somnis—, que jo no veig els colors...

Les nits següents van ser totes iguals. I els dies també. Els despertaven i els feien proves. L'una darrere l'altra. Només paraven per menjar, i l'M1 seguia cruspint-se la majoria de les racions.

—Escolta, deixa-me'n una mica! —es queixava l'AK.

—Menges molt a poc a poc! —responia l'M1—. Deu ser que no tens tanta gana com jo!

—Com vols que no tingui gana! Si no puc dormir!

—Ja. La gàbia no és gaire còmoda, oi? —va plantejar l'M1.

—Què??!! —va exclamar la gata, enfadada—. És per culpa teva! No pares de moure't!

—Jo? —va dubtar l'M1—. Però si em quedo en un raconet!

—Silenci! —els va interrompre de sobte el Craig.

L'AK i l'M1 es van endur un bon espant. No s'esperaven que el professor aparegués per allà a aquella hora. Normalment no hi havia més proves després de sopar.

El Craig subjectava un objecte estrany a la mà. Era un tub allargat amb una punxa en un extrem.

—Bé... —va murmurar el professor amb un somriure maliciós—. Ha arribat el moment de la vacuna.

